Хмари мчаться, хмари линуть;
Місяць, в хмарах снуючись,
Тьмяно світить в хуртовину;
Мутно в небі, мутно скрізь.
Їду, їду в чистім полі:
Тільки дзвоник дзінь-дзінь-дзінь...
Страшно, страшно мимоволі
У полях під цю крутінь!

"Поганяй!.." — "Вже сил немає:
Коням, пане, не пройти,
Буря очі забиває,
Вже й слідів нам не знайти.
Вже ні стежки, ні доріжки;
Збились ми у тьмі густій.
Видно, бісові на смішки
Ми попалися як стій.

Глянь — це він плює, і грає,
І простує навмання;
Ось — тепер у яр штовхає
Здичавілого коня.
Там примарною верствою
Він постав мені в снігу,
Блиснув іскрою малою
І сховався у пургу".

Хмари мчаться, хмари линуть;
Місяць, в хмарах снуючись,
Тьмяно світить в хуртовину;
Мутно в небі, мутно скрізь.
Сил немає вже кружляти;
Дзвоник дзенькнув раз і змовк;

Коні стали... "Що там знати?"
"Невідомо: пень чи вовк".

Буря зліє, буря плаче;
Коні чуйнії хриплять;
Онде він поодаль скаче;
Тільки очі в млі горять;
Коні знову вдаль помчались;
Знову дзвоник дзінь-дзінь-дзінь...
Бачу: привиди зібрались
У полях під цю крутінь.

Одворотні, перебіжні
В білій грі височини
Закружляли біси різні,
Наче листя восени...
Скільки їх! Куди тікають?
Чом ячать, ридають чом?
Чи домовика ховають,
Чи одружують відьом?

Хмари мчаться, хмари линуть;
Місяць, в хмарах снуючись,
Тьмяно світить в хуртовину;
Мутно в небі, мутно скрізь.
Линуть біси, мчаться тиском
У безмежній вишині,
Зойком жалібним і виском
Серце краючи мені...

Переклад В. Мисик